

Vídeňské svobodné listy

Anna Vaňurová: Pražská konference Krajané a problém generací

V týdnu od 24. do 30. září 2012 proběhly v Praze oslavy Dne české státnosti. V letošním roce byly tyto oslavy věnovány Čechům v zahraničí. Jejich cílem bylo přiblížit příběhy Čechů ve světě a zároveň jim poděkovat za šíření tradic, kultury a povědomí o českém národě.

V rámci týdenních oslav proběhlo mnoho akcí na různých místech Prahy. Jednou z nich byla i dvoudenní konference na téma Krajané a problém generací, kde vystoupilo mnoho zástupců krajaných spolků i jednotlivců z řad zahraničních Čechů. Za Vlasteneckou omladinu jsem byla vyzvána, abych poreferovala na téma: Jak mladá je VOmladina? Předemnou byli řečníci z Chorvatska, Slovenska, Švýcarska, Rumunska, Austrálie, Německa, USA a také z Rakouska. Popisy situací v jednotlivých zemích se podobaly a zároveň lišily: na jedné straně smutek a rezignace nad upadáním původních spolků, na druhé nadšení a síla vytvářet spolky nové nebo vnést nového ducha do spolků již zavedených. Probírala se problematika napojení na Českou republiku, „zakonzervování“ dřívějších zvyků, přebírání prvků z nové země a uzavřenost vůči té mateřské. Velmi zajímavý příspěvek měla novinářka Barbara Semenov z Austrálie na téma: Přežije spolkový život v Austrálii? Vyzvedla snahy udržet spolkovou činnost, ale poukázala i na nedobré praktiky, kdy neexistující spolky pobírají dotace. Vyslechla jsem krásný příspěvek od paní Renaty Dutton z Bostonu, kde před 8 lety tři ženy, které do Ameriky zavál osud, založily český spolek. Začaly s velkou vervou akce pro maminky a děti, rozšiřovaly své působení a členstvo, které dnes už čítá 200 lidí. Paní Renata použila slovo „láska“ - k lidem a ke své rodné zemi. Jiný řečník, Karel Pokorný, sokol z Mnichova, zase použil slovo „práce“. Bez ní spolek fungovat nemůže a členové s ní musí počítat. Já jsem se ve svém projevu zaměřila na tato dvě slova, která nás spojují v Omladině a která těší jak staré, tak i mladé členy. I když dnes nikdo nevidí do budoucnosti, doufám i já, která jsem ve spolku už 40 let a která v něm zažívám ten nádherný pocit pospolitosti a společně dobře vykonaného díla, že tento cit budeme schopni přenést i na naše nástupce. Já osobně s láskou vzpomínám na všechny ty už dávno zemřelé lidi, kteří mi od počátku dávali pocit, že jsem doma.

Přednášky v rámci konference byly rozvržené do dvou dnů a celý cyklus byl zakončen nádherným koncertem ženského pěveckého sboru, Českého spolku Košice. Poslední den, pátek, byl věnován doprovodnému programu. Mohli jsme si prohlédnout Židovské muzeum, Staroměstskou radnici a odpoledne i velkou vzácnost, výstavu 800 let Zlaté buly sicilské v Národním archivu. My účastníci konference jsme měli privilegium - nemuseli jsme stát až čtyřhodinovou frontu! Dojal mě pohled na lidi – rodiny s dětmi, důchodce, mladé, i jednoho pejska jsem zahlédla, kteří trpělivě čekali, aby mohli na 5 minut na vlastní oči spatřit listinu, která Čechům zaručovala právo na svou vlastní zem a vlastního krále. Zahřál mě pocit, že vlastenectví nevymřelo, že většina lidí se hlásí ke svým kořenům a zná svou identitu, o které se dnes tak hodně hovoří.

Večer se pak v Národním divadle hrálo ke Dni české státnosti představení Korespondence Voskovce + Wericha, které tematicky spojovalo návštěvníky ze všech koutů tohoto světa.

